

Paragrafen, og det kan jo i Dyrigt heller ikke misforstaaes — vi have ment, at naar den Bedkommende kjendte Dyrets Eier, skulde han ikke have Lov til at tilføie Dyret Slæde, førend han i det Mindste havde advaret dets Eier om, at han maatte holde det paa sit Eget. Det er en Bestemmelse, som vi tro, der dog maasse kunde forebygge adskillige Ubehageligheder, som kunde slyde af, at Bestemmelsen blev staaende saaledes, som den nu staaar i Paragrafen, medens man derimod har ment, at hvis den Paagældende ikke vidste, hvem Dyrets Eier var, skulde det være ham tilladt at anvende de Bestemmelser, der ere anførte i Paragrafen. Vi have ingenlunde overset, at der derved ganske vist aabnes en Udvej for, at den Paagældende altid kan slyde sig ind under, at han ikke vidste, hvem Dyrets Eier var, men det er dog som oftest Tilfældet, at naar en Mand lider Overlast af Andres Dyr, saa veed han godt, hvem de tilhøre, og naar han veed dette, saa have vi dog troet, at de Færreste vilde være frælle nok til at gjøre den Paastand, at de ikke vidste, hvem Dyret tilhørte, og derfor havde benyttet sig af den strengere Bestemmelse. — Endringsforslaget under Nr. 9 gaar jo, som det vil ses, ud paa at undtage Høns fra de Dyr, som maa nedskydes. Man har fundet, at det vilde være meget forargeligt, naar den ene Nabo saaledes med Sagtgever maatte gjøre Sagt paa den anden Nabs Høns, det have vi troet burde forebygges, og derfor foreslaa vi, at dette Ord skulde gaa ud af det nederste Stykke, og Følgen deraf vil da blive, at det rykker ind under Bestemmelsen i det foregaaende Stykke om Fjerkræture. — Til § 8 have vi stillet Endringsforslag under Nr. 11, 12 og 13. Det første af disse Endringsforslag gaar, som man vil se, kun ud paa at give Begrebet „færdes“ en mere bestemt Betegnelse. Det er jo ganske vist ikke, fordi dette Ord „færdes“ jo i og for sig er udtømmende nok, men man har ment, at det i daglig Brug mere forstaaes om Ridende og Kjørende end om Gaende, og der-

for tro vi, at det vilde være heldigere at sætte: „gaar, rider eller kjøret“ i Stedet for Ordet „færdes“. De to andre Endringsforslag til samme Paragraf angaa jo Bøderne for de Lovovertrædelser eller Forseelser, hvorom der her er Tale. Man har ment, at hvad de de Forseelser angaar, som omtales i Paragrafens 1ste Stykke, da burde man udvide Bestemmelserne om Bøderne saaledes, at en Bøde kunde sættes lavere, end der her er foreslået, og ogsaa højere. Man har nemlig ment, at 16 β. kunde være en tilstrækkelig Bøde for at gaa der, hvor man ikke havde Ret til at gaa, medens derimod 1 Rd. ikke vilde være en tilstrækkelig Bøde for at „føre over“ en anden Mand's Grund paa en ulovlig Maade. Man kunde jo ogsaa tænke sig, at der kunde føres over Vintersæden, og i saadanne Tilfælde har man ment, at det ikke vilde være ubilligt, om Bøden kunde sættes til 2 Rd. Det andet Forslag angaar Bøderne for at gaa over fredede Klitter, men da der her kun er Tale om at gaa, saa har man ment, at det passende kunde bestemmes saaledes, som der er foreslået i Paragrafen, nemlig at Bøderne kunde sættes fra 24 β. til 1 Rd. Det er dette, som Endringsforslaget under Nr. 13 tilsigter. — Til § 9 have vi intet Endringsforslag stillet. — Endringsforslaget til § 10 gaar jo, som det vil ses, ud paa, at den, der ved ulovlige Midler var bleven berøvet sit Dyr for en Tid, ikke blot skulde have Fordring paa Erstatning for, hvad der er nævnt i § 10, men ogsaa for Affavnet af Dyret. Hvis det f. Ex. er en Hest eller en malkende Ko, man maa savne, saa er det jo virkelig Noget, der har Værdi, at have Dyret, og Affavnet deraf er ikke noget Ubetydeligt i Sammenligning med det, som der her i Dyrigt er Tale om. Man har derfor troet, at der burde tilføies en Bestemmelse om, at der ogsaa skulde gives Erstatning for Affavnet af Dyret. Det er det, som Endringsforslaget under Nr. 14 tilsigter. — Jeg kommer nu til Endringsforslagene til § 11, der jo angaa Fredningsbestemmelserne paa of-